

DE SCHULDENAAR

Les tragédies humaines sont toujours simples
quand on les considère rétrospectivement.

– Georges Simenon

Chris stond voor het schip. De schuit werd omsingeld door een stel meeuwen die op het ijs de wacht hielden. Hij stapte het dek op en zag een dode vis onder de witte vlakke liggen. Het water leek op vernis. Het had tien graden gevoren. Maar Chris bleef cool: pak en das. Meer niet. Een seconde of twee keek hij uit over de Nieuwe Dokken. Het dek was glad, maar hij had ervaring met oude schuiten en recente uitschuiers. Twintig jaar geleden was hij als para eens aan boord van een vrachtschip geklommen om een bende mensensmokkelaars uit te schakelen.

‘Stop met denken aan het verleden’, zei hij bij zichzelf.

Hij was niet op zoek naar de vijand, maar naar de vip. Zijn klant. Een speciale klant. Zo speciaal dat hij hem nu al was kwijtgeraakt.

Chris zag een deel van de boeg waar enkele teakhouten meubels als vee met een touw bij elkaar waren gehouden. Er hing een verse lading sneeuw in de lucht. Het werd stilaan avond en de hemel trok de gordijnen alweer dicht. Waarom had hij deze opdracht eigenlijk aanvaard? Dit hoorde een promotie te zijn, maar hij had het idee dat het op een fiasco uitdraaide.

‘Hé...?’

Hij hoorde geritsel. Een vogel die zich onder de meubels wilde beschermen tegen de gure wind? Voetstappen van zijn vip?

Hij sloop rond de kajuit naar de boeg. Wilde uit gewoonte zijn Glock uit de holster halen. Maar de Glock had hem daarnet

al verlaten. De holster was leeg, maar door het wegvallen van het wapen werd zijn hart weer wat warmer.

Op de boeg bleef hij staan. Hij zag een stapel dikke touwen, reddingsboeien, een paar kapotte planten die de winter niet hadden overleefd, en een koningsblauwe duffelcoat, die er evenzeer thuishoorde als... welja, als een Chris Coene tegenwoordig bij de dienst DAP.

‘Top.’

Chris voelde aan de duffelcoat: even doorweekt als zijn hart en een kilo zwaarder geworden door de sneeuw. Hij wilde net het etiket in de hals checken toen hij weer geritsel hoorde. Deze keer kwam het van achter hem. Maar hij was te laat om zich om te draaien. De mantel ontsnapte als een paling uit zijn handen nadat Chris de klopp op zijn hoofd had gevoeld. Een tel later zeeg de beste bodyguard van Gent op zijn eenenvijftigste als een natte dweil op het dek neer.

Chris opende de ogen. Hij kon maar met moeite wennen aan de duistere ruimte. Had hij gedroomd? De laatste tijd schoot hij nog maar sporadisch wakker uit nachtmerries. Dan zag hij een gestalte in de hoek van de kamer staan. Of een onbekende die naast hem in bed lag. Niet alleen omdat hij al jaren alleen leefde, maar door een zoveelste symptoom van PTSS.

Dit was echter geen PTSS. Hij lag op een sofa in een ruim dat was ingericht als de lobby van een hotel. En hij lag er niet alleen. Naast hem – half tegen zijn arm, half op zijn schouder – lag een jongen. De vip. Chris voelde druppeltjes speeksel in zijn hals. Zijn klant scheen niet bepaald nachtmerries over het verleden te hebben.

Stop met kwijlen, dacht Chris.

Hij wilde rechtop gaan zitten, maar dat lukte niet. Iets hield hem tegen. Een stel koorden. Harde touwen met stevige vissersknopen die zijn armen strak tegen elkaar hielden. Chris voelde

de adem van de jongen in zijn oor. Het klonk als het ruisen van de zee in een schelp.

Het ruim deed hem denken aan zijn woonboot aan de Visserij, maar dan een stuk groter en gezelliger. Geen dartsbord, wel een flipperkast. Geen matrozenbed, wel een bar. Wat geurkaarsen, enkele schermen aan de wand.

‘Stop met...’

‘Snurken’ was het woord dat hij zocht.

Maar toen hij de jongen wakker wilde maken, hield hij zich in. Chris draaide zijn hals krom om het joch aan te staren.

‘Gek’, zei hij bij zichzelf.

Zó zag het er dus uit. Zo had het kúnnen zijn. Als Chris Coene een normaal leven had geleid, en niet het bestaan van een bodyguard: een zoon. Zomaar. Naast hem. Hij draaide zich weg. Het joch stonk uit zijn bek. Maar twee keer keek hij weer naar het joch en dacht: hoe zou mĳn vader hebben gereageerd als ik de jongen was geweest die daar lag?

‘Slaapt als een baby.’

Hij was opgelucht toen hij zag dat zijn vip niet was aangepakt. Hij had geen pak rammel gekregen. Hij zag geen blauwe plekken, geen rode striemen.

Chris probeerde zich los te maken, voelde met zijn vingertoppen aan de touwen, maar dit was niet zomaar een stel veters dat snel los raakte. Dit was het werk van een kenner die wist hoe hij een strik moest maken.

‘Top’, zei Chris.

Chris Coene, onthecht als een samoeraï, die met zijn neus op de feiten werd gedrukt: vaderlijke gevoelens die hem tegenhiel- den om de jongen uit zijn slaap te halen.

‘Stop met...’

Stop met zo je adem in te houden, zei hij tegen zichzelf. Waar kwam die drang vandaan, de vrees dat hij anders het joch uit zijn dromen zou wekken? In gedachten zag hij de jongen de ogen

openen en om zich heen kijken. 'Pa?' Of zou het 'Papa?' zijn? 'Ouwe' mocht ook, als het niet anders kon.

Een kereltje van nog geen achttien. Was dit waar het joch zo naar op zoek was geweest, hier in deze schuit? Zijn vader? Een vaderfiguur?

'Kom, wakker worden', zei hij.

Zoals meestal bij jongens van die leeftijd lukte het niet bij de eerste keer. Alsof de vip zijn roes lag uit te slapen na een nachtje stappen in de Overpoort. Chris maakte zich breed en stootte de jongen aan.

'Hé!'

Langzaam opende de jongen de ogen.

'Top', zei Chris.

'Jij? Wéér?' zei de jongen. 'Nog steeds?'

Hij wilde zich afwenden, maar merkte dat hij vastzat. Vast aan Chris.

'Wat is dit?' zei de jongen. 'Waarom zit ik hier vastgebonden? Weet je wel wie ik ben, *bro*?'

'Ik weet wie je bent', zei Chris.

'Wil je mij eens snel losmaken? Je wilt echt geen gelazer met mij.'

Chris schudde het hoofd. Zowat het enige deel van zijn lichaam dat hij nog kon bewegen.

'Wat?' zei de jongen. 'Komaan. Of ik doe je een proces aan. Weet je wel wie mijn familie is? Mijn vader...'

'Relax, we zitten in hetzelfde schuitje', zei Chris.

'Wat? Welk schuitje? Ik zie waar we zitten. Ik ben niet zo dom dat ik niet zie dat we op een boot zitten...'

Top. Die jongeren toch. Nemen alles zo letterlijk.

'Denk je dat ik me hier voor mijn plezier naast je heb vastgebonden?' vroeg Chris. 'Ik zit er voor niets tussen. En ik kan er niets aan doen dat jij hier zit. Wen er dus maar aan en stop met klagen.'

Chris sprak zelden zo veel. Maar de jongen maakte ook veel in hem los. Hij deed Chris smelten. Hij maakte van Chris iemand anders.

‘Wie heeft dit dan gedaan? Wie zit hierachter? Wie dóét zoiets? Beseffen ze dan niet wie ik ben? Ik ben...’

En voor hij aan een volgend rondje kon beginnen, zei Chris:

‘Stop met jezelf zo de hemel in te praten of...’

‘Of wat? Ga je me op mijn donder geven? En wie mag jij dan wel wezen? Je bent een pak, een kostuum, een oortje. Da’s alles.’

De lachjes waren opgebruikt. Maximaal drie kopjes koffie per dag. En maar drie keer per dag glimlachen. Voor de rest was Chris’ gezicht even hard en vlak als het water van de haven. Wachten tot de volgende dag dan maar.

‘Ik ben je bodyguard.’

Hij wilde zijn hand uitsteken om zich voor het eerst fatsoenlijk voor te stellen, maar had geen gevoel meer in zijn pols.

“‘Uw’”, was het eerste wat dat opdondertje zei.

‘Sorry?’

‘Je zei: “Ik ben je bodyguard.”’

‘Ja?’

‘Het is: “Ik ben úw bodyguard.”’

Chris knikte. Ach zo. Tja. Effe vergeten met wie hij te maken had. Een of andere prinsje van het zevende knoopsgat.

‘En als jij mijn bodyguard bent, ziet het er naar uit dat je niet echt je job hebt gedaan, nietwaar?’

Wat was dit? Kreeg hij een rapport? Van een broekventje dat eens een dag of twee had gespijbeld? Het leek wel de omgekeerde wereld. Maar hij had het wel verwacht. Er was gelukkig niet veel tijd om erop in te gaan.

‘Ik ben al tot hier geraakt’, zei Chris. ‘Dat is heel wat meer dan wat jij wilde, nietwaar? Sorry, wat ú wilde.’

‘Wil je nu zeggen dat het mĳn schuld is dat we hier vastzitten?’

‘Ik ben niet op de vlucht gegaan aan de schoolpoort. Ik had

geen zin in een spelletje verstoppertje. *Ik* heb hierboven geen amok gemaakt.'

'Wat is "amok"?''

Amok. Nog een woord dat niet in het koninklijke woordenboek stond. Chris was persoonsbeveiliger; hij wilde geen vertaler, tolk of leerkracht spelen.

'Dat is wat jij hierboven hebt uitgespookt, en dat is wat je krijgt als je niet naar me luistert. Als je wat meer naar school was gegaan in plaats van de hele tijd te spijbelen, had je geleerd wat "amok" betekent.'

Shit, zoals hij praatte. Chris leek zijn eigen vader geworden.

'Wat doe je?' vroeg de prins.

'Ik probeer me los te maken. Als je het niet erg vindt, zou ik graag eens de benen willen strekken. Ik neem aan dat jij ook niet veel zin hebt om hier nog lang te blijven zitten.'

"U". Het is "u", heb ik je gezegd. Zeg...' zei de jongen terwijl Chris een poging deed om zich los te maken. Helaas had hij geen scherpe nagels meer nadat hij er jaren op had gebeten van de stress. 'Denk je dat ze me willen vermoorden? Als ze weten wie ik ben. Ik ben zeker dat ze weten wie ik ben.'

'Die kans bestaat', zei Chris.

De touwen waren een dwangbuis.

'Wat? Waarom zeg je dat? Zeg je dat om me nog meer schrik aan te jagen, bro? Je was toch mijn beschermengel? Als je mijn beschermengel bent, ga je me toch beschermen? Hé?'

'Ik zeg het omdat je ze daarnet zelf hebt verteld wie je bent.'

Die jongeren: door al dat getiktok waren ze ongedurige computertjes geworden met het geheugen van een goudvis.

'Sorry, omdat ú daarnet zelf hebt verteld wie ú bent.'

'Shit, bro, als ze me zouden willen vermoorden, gaan ze toch eerst losgeld vragen, nietwaar? Zoals in die serie...'

'Weet ik veel. *Als* ze losgeld willen. Misschien moet je ze wel nog iets meer vertellen over wie je bent en waar je vandaan komt.'

Het klopte niet om een opdondertje dat meer dan dertig jaar jonger was aan te spreken als een sjeik. Het joch dacht erover na. Maar veel meer tijd kreeg hij niet. Chris evenmin om een ander plan te bedenken.

Op het trapje waren voetstappen te horen.

De voetstappen kregen al snel een gezicht. Een man van begin dertig, half kalend, met een buikje en een weke, zeg maar onbestaande of weigerachtige kin, verscheen voor hen. Hij leek op een *oger*, zoals hij daar tegen het plafond van het ruim stond. Niet echt moeders mooiste. Hij keek op het tweetal neer.

Chris had geen zin om een speech af te steken.

Het joch vond het wel nodig om voor zichzelf te spreken. Een echt betweterdje.

‘Luister, ik weet niet wie je bent, maar als je losgeld wilt, kan ik ervoor zorgen dat je het krijgt. Maar dan moet je wel *hém* hier inschakelen. Hij is mijn bodyguard.’

Het bleef stil. De oger leek niet de bodyguard, maar diens ‘baas’ in te Schatten. Die ging ongestoord verder.

‘Ik weet het, hij ziet eruit als mijn opa, maar het is zijn job om te doen wat hij moet doen en om me veilig te houden. Als je dus...’

‘Hou je klep’, zei de oger.

‘Wat?’

‘Hou je klep of er zal geen losgeld meer nodig zijn. Snap je?’

“Hou *úw* klep” is het’, zei Chris zo zacht dat de oger het niet hoorde.

Wat een speech, dacht Chris. Dat lefgozertje nam straks als lintjesknipper beter een peloton speechschrijvers in dienst, samen met een dozijn bodyguards.

De oger hurkte neer en keek de twee een voor een aan.

De prins week achteruit, maar had zijn branie nog niet verloren. Zijn geduld daarentegen...

‘Hoeveel moet je hebben...? Ik ben rijk. Ik kom van rijke...’

Zonder nog iets te zeggen legde de oger zijn hand over de mond van het joch. De prins ging nog even door met praten, een seconde of twee. Ondertussen richtte de oger zich tot Chris.

‘We willen geen losgeld.’

‘Top’, zei Chris.

‘Top wat?’

‘Waarom?’

‘Waarom wat?’

‘Waarom geen losgeld? Je hebt hier een prins zitten. Die is veel centen waard. Zoals hij zelf al zei.’

De oger schudde het hoofd.

‘Ik zei het al, geen losgeld. Het laatste wat we willen, is herrie. We hebben al iets anders gevraagd. En hij hier... Hij is... onze verzekering.’

Hij knikte naar de prins.

‘Je baasje hier was gewoon zo stom om op de verkeerde boot te stappen.’

‘En je denkt dat je hiermee kunt weggkomen? Zonder herrie? Zomaar een prins ontvoeren?’

‘Als jij doet wat je wordt gevraagd, ja. Niemand hoeft iets te weten te komen over onze deal. Als je doet wat ik je vraag, loopt dit kalf morgen weer vrolijk rond op de speelplaats.’

‘En waar loop jij dan ergens?’

‘Dat is jouw probleem niet. Maar het zal zeker niet meer in dit apenland zijn.’

Chris stopte met vragen stellen. Het leek op een improvisatie, maar aan de andere kant kon het ook gewoon plan B zijn. Wat er ook van zij, hij snapte waarom ze zo weinig mogelijk pocha wilden.